

Arrest

nr. 110 033 van 18 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2013;

Gelet op het arrest nr. X van 19 juli 2013 waarbij de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. HALSBERGHE en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent gehuwd met K.B. (O.V. X).

Uw man diende op 12 januari 2009 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Volgens zijn verklaringen werd hij in uw land van herkomst lastig gevallen door autoriteiten aangezien ene M., een vriend van uw zoon die tevens rebel was, bij uw thuis had overnacht. De autoriteiten vonden hierna tijdens een huiszoeking tassen met explosieven, die van M. bleken te zijn, bij uw thuis waardoor uw man problemen kreeg.

Op 3 september 2009 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen waartegen uw man vervolgens beroep instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Echter, de Raad bevestigde de beslissing van het Commissariaat-generaal in het arrest van 27 november 2009.

Zijn eerste asielaanvraag werd door de Belgische asielinstanties onder meer geweigerd omwille van zijn geringe kennis met betrekking tot de evolutie van zijn problemen, een ernstige tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal en deze op de Dienst Vreemdelingenzaken, en zijn ongeloofwaardigheid met betrekking tot zijn reisroute en internationaal paspoort.

Na deze negatieve beslissing verliet uw man het land niet.

Daarentegen vroeg hij op 15 februari 2010 een tweede maal asiel aan.

Zijn tweede asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

U verliet het land na de arrestatie van uw man op 21 oktober 2011 en vroeg op 23 november 2011 een eerste maal asiel aan bij de Belgische asielinstanties omwille van de problemen die jullie kregen door M., de vriend van jullie zoon.

Het Commissariaat-generaal besliste ook in uw dossier tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de beslissing van 31 januari 2012.

U stelde hiertegen beroep in, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde de beslissing van het Commissariaat-generaal in het arrest van 30 augustus 2012.

Uw eerste asielaanvraag werd door de Belgische asielinstanties onder meer geweigerd omwille van inconsistenties die werden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw man en uw lakse houding in het verkrijgen van informatie.

Na de vrijlating van uw man, kwam u in juni 2012 opnieuw in contact met hem.

Hij vertelde u dat hij tijdens zijn aanhouding een document moest tekenen waarbij u werd beschuldigd van medewerking aan de rebellen.

U vroeg vervolgens een tweede maal asiel aan op 19 oktober 2012.

Deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

Op 4 januari 2013 verliet uw man de Russische Federatie en kwam op 7 januari 2013 in België aan.

U en uw man dienden een derde asielaanvraag in op 8 januari 2013.

U zou nog steeds gezocht worden in de Russische Federatie, ook kreeg u oproepingen om te verschijnen bij de rechtbank.

Ter staving van uw asielrelaas leggen u en uw man volgende documenten neer: het binnenlands paspoort en medisch attest van uw man, vier foto's en een dagvaarding op uw naam.

B. Motivering

U verklaart vooreerst dat u achter uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw vorige asielaanvragen, blijft staan. (CGVS vrouw dd. 06/02/2013, p. 8)

U baseert uw derde asielaanvraag op de problemen van uw man, K.B. (O.V. 6.372.728).

In het kader van de door hem ingediende derde asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming omdat jullie verklaringen en de documenten die werden neergelegd, de ongeloofwaardigheid waarmee jullie eerste asielaanvraag behept was, niet konden herstellen.

Bijgevolg kan ook, wat u betreft, niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw man werd als volgt gemotiveerd:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver

criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er dient allereerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Hiertegen hebt u geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het Commissariaat-generaal kan er zich dus toe beperken om in voorliggend geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te beoordelen. Aangezien u in het kader van onderhavige derde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvragen incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. (CGVS man dd. 06/02/2013, p. 5)

U vreest nog steeds dat u opnieuw problemen zal krijgen met de autoriteiten bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw vermeende hulp aan de rebellen. Het Commissariaat-generaal stelt echter vast dat uw verklaringen en de documenten die u voorlegt in het kader van uw derde asielaanvraag de ongeloofwaardigheid waarmee uw eerste asielaanvraag behept was, niet kunnen herstellen.

Vooreerst bleken er verschillende ernstige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw met betrekking tot kernelementen van uw asielrelaas. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat ene V., een medegevangene bij wie u in de cel gezeten had na uw aanhouding in juni 2010, het briefje, dat u geschreven had met betrekking tot uw vrijkoop, aan uw vrouw gegeven had. (CGVS man dd. 06/02/2013, p. 9 en 10) Gevraagd aan wie uw vrouw betaalde stelt u vaagweg dat het een militair was die in Chernokozovo werkte, u heeft hem niet gezien. (CGVS man dd. 06/02/2013, p. 10) Nu, uw vrouw stelt in haar verklaringen in het kader van haar eerste asielaanvraag, dat ene S. het briefje kwam brengen. (CGVS vrouw dd. 11/01/2012 p. 19) Zij zou met ene I. afgesproken hebben in Chernorechie voor de betaling. (CGVS vrouw dd. 11/01/2012 p. 19) Na confrontatie met deze ernstige tegenstrijdigheid verklaart u dat S. de militair is aan wie betaald werd maar dat V. het briefje gegeven had aan uw vrouw. (CGVS man dd. 06/02/2013 p. 18) Opmerkelijk genoeg treedt uw vrouw in het kader van haar derde asielaanvraag uw verklaringen bij en stelt dat V. haar het briefje bracht, en dat zij betaalde aan S.. (CGVS vrouw dd. 06/02/2013, p. 7) Geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen in het kader van haar eerste asielaanvraag, namelijk dat zij aan I. betaalde, stelt uw vrouw dat het toch S. was. (CGVS vrouw dd. 06/02/2013, p. 6) Misschien zou ze het anders gezegd hebben. (CGVS vrouw dd. 06/02/2013, p. 6) Uw vrouw legt verder uit dat ze misschien gezegd heeft dat het briefje in aanwezigheid van de buurman I. gebracht werd. (CGVS vrouw dd. 06/02/2013, p. 7) Deze uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid omtrent een dergelijke belangrijk element van uw asielaanvraag, namelijk uw vrijkoop na uw arrestatie van juni 2010, kan het Commissariaat-generaal niet overtuigen. Uw vrouw verklaarde tijdens haar eerste interview zeer duidelijk, zonder mogelijkheid tot vergissing dat S. het briefje kwam brengen en dat er op het briefje stond dat zij I. moest bellen waarna ze met hem afsprak in Chernorechie. (CGVS vrouw dd. 11/01/2012 p. 19) Het feit dat deze verklaringen niet overeenkomen met jullie latere verklaringen leiden tot een verdere aantasting van uw geloofwaardigheid.

Een tweede tegenstrijdigheid werd gevonden in het feit dat uw vrouw op het Commissariaat-generaal in het kader van haar eerste asielaanvraag verklaarde dat u in juni 2010 werd aangehouden toen u in Gudermes was. (CGVS vrouw dd. 11/01/2012 p. 18) U echter verklaart dat u werd opgepakt toen u in Grozny was. (CGVS man dd. 06/02/2013, p. 3 en 8) Hiermee geconfronteerd stelt u dat u toch in Grozny werd aangehouden. (CGVS man dd. 06/02/2013, p. 18) Opmerkelijk genoeg stelt uw vrouw haar verhaal opnieuw bij tijdens haar laatste gehoor op het Commissariaat-generaal. Zij verklaart nu immers dat u vanaf de luchthaven in Moskou werd doorgegeven aan de autoriteiten. (CGVS vrouw dd. 06/02/2013, p. 7) Uw vrouw verklaart verder dat zij niet gezegd heeft dat u in Gudermes werd opgepakt aangezien zij niet wist waar u was. (CGVS vrouw dd. 06/02/2013, p. 7) Ook deze uitleg kan niet overtuigen gezien haar verklaringen hieromtrent duidelijk blijken uit het objectieve gehoorverslag in het kader van haar eerste asielaanvraag.

Verder verklaart uw vrouw dat u tijdens uw arrestatie en aanhouding van 21 oktober 2011 een document moest tekenen waarin u verklaarde dat uw vrouw ook de rebellen hielp. (CGVS vrouw dd.

06/02/2013, p. 8; Verklaring DVZ vrouw dd. 5/11/2012 in het kader van haar tweede asielaanvraag, vraag 15) U werd vervolgens uitdrukkelijk gevraagd of u tijdens deze aanhouding documenten moest ondertekenen waarop u negatief antwoordt. (CGVS man dd. 06/02/2013, p. 14) Na confrontatie stelt u dat u het vergeten was. (CGVS man dd. 06/02/2013, p. 18) Tot slot bleek u eveneens tegenstrijdige verklaringen af te leggen met betrekking tot de plaats waar u werd achtergelaten na uw arrestatie in oktober 2011. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt u immers dat u na acht maanden aan de rand van Urus-Martan werd achtergelaten. (CGVS-vragenlijst man dd. 15/1/2013, vraag 3.5) Op het Commissariaat-generaal verklaart u dat u werd achtergelaten in Grozny. (CGVS man dd. 06/02/2013, p. 11) Na confrontatie vermeldt u dat u toch in Urus-Martan werd achtergelaten. (CGVS man dd. 06/02/2013, p. 18) Het Commissariaat-generaal kan uw uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheden en incoherenties hoegenaamd niet aanvaarden aangezien de tegenstrijdigheden betrekking hebben op fundamentele elementen van uw asielproblemen. Niet alleen kwamen uw verklaringen betreffende uw aanhouding in juni 2010, niet overeen, tevens bleek u tegenstrijdige verklaringen af te leggen met betrekking tot uw aanhouding in oktober 2011, hetgeen op ernstige wijze verder afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielproblemen. Er kan immers verwacht worden dat echtgenoten, die omwille van dezelfde asielincidenten hun land verlaten, gelijklopende verklaringen hieromtrent kunnen afleggen. De aanpassingen in de verklaringen van u en uw vrouw jullie opeenvolgende asielinterviews en de niet-afdoende uitleg die jullie daarvoor geven zijn niet plausibel. De vastgestelde tegenstrijdigheden doen bijgevolg verder afbreuk aan jullie geloofwaardigheid.

Ook de documenten die u neerlegt kunnen de ongeloofwaardigheid waarmee uw asielaanvraag behept is, niet herstellen. Integendeel. Vooreerst werd u tijdens uw laatste interview op het Commissariaat-generaal gevraagd of u ooit een internationaal paspoort had, hetgeen eveneens een twistpunt was in uw eerste asielbeslissing, waarop u antwoordt dat u er nooit één gehad had. (CGVS man dd. 06/02/2013, p. 5) Opgemerkt dat pagina 19 van uw binnenlands paspoort, waarop een eventuele stempel van afgifte van een buitenlands paspoort normaliter geplaatst wordt, ontbreekt, stelt u dat u niet weet hoe dat komt. (CGVS man dd. 06/02/2013, p. 6) U herhaalt nogmaals dat u nooit een internationaal paspoort gehad heeft. (CGVS man dd. 06/02/2013, p. 6) Geconfronteerd met het feit dat deze pagina tijdens uw vorige asielaanvraag nog wel in uw binnenlands paspoort zat, stelt u dat u misschien in het jaar 2009 een internationaal paspoort had, maar u herinnert het niet meer. (CGVS man dd. 06/02/2013, p. 6) Het Commissariaat-generaal heeft bijgevolg een sterk vermoeden dat u trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden door deze pagina uit uw paspoort te scheuren en hierdoor het bestaan van een internationaal paspoort te maskeren, hetgeen uw geloofwaardigheid verder ernstig aantast.

De overige documenten zijn eveneens niet van die aard dat zij bovenstaande beslissing kunnen veranderen. Daarenboven dient eraan herinnerd te worden dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen in casu niet het geval was. U legt vier foto's neer waarop u te zien bent met de wonde in uw been. Echter, aangezien uit deze foto's de datum, plaats en reden van uw verwondingen niet achterhaald kan worden, volstaat dit niet om de ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Het medisch attest stelt dat u en de mensen die u binnenbrachten verklaarden dat u door onbekende personen in camouflage-uniformen werd geslagen en gewond. Aangezien dit attest gebaseerd is op uw eigen verklaringen en de verklaringen van personen die niet bij naam genoemd werden, is ook de bewijswaarde van dit document onvoldoende om de eerdere appreciatie te wijzigen. Betreffende de dagvaarding van uw vrouw blijken u en uw vrouw vaag te zijn. U weet niet hoeveel convocaties uw vrouw ontvangen heeft, noch weet u wanneer ze werd opgeroepen. (CGVS man dd. 06/02/2013, p. 16) Uw vrouw stelt dat ze op 3 maart 2012 werd opgeroepen terwijl dit volgens de convocatie op 4 april 2012 was. (CGVS vrouw dd. 06/02/2013, p. 4) Opmerkelijk genoeg werd deze convocatie pas in het kader van jullie derde asielaanvraag ingediend. Nochtans bleek zij al in april 2012 opgeroepen geweest te zijn. Gevraagd waarom uw vrouw dit document niet eerder voorlegde, bijvoorbeeld in het kader van haar tweede asielaanvraag, stelt uw vrouw dat men dit niet tegen haar had gezegd, anders had ze dit met plezier getoond. (CGVS vrouw dd. 06/02/2013, p. 5) Bij haar voorgaand interview op de Dienst Vreemdelingenzaken luidde haar verklaring echter anders. Daar stelde ze dat ze de convocatie niet wilde tonen. (DVZ-verklaring vrouw dd. 15/01/2013, vraag 15) Verder dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat binnen de Russische Federatie iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Uw documenten zijn bijgevolg niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten

gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van voornoemde redenen kunnen de nieuwe elementen die de aanleiding tot uw derde asielaanvraag vormden, zijnde uw verklaringen en de neergelegde documenten, de ongeloofwaardigheid waarmee uw eerste asielaanvraag behept was, niet herstellen. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, K.B.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 110 032 van 18 september 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van K.B. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 17 april 2013 een schending aan van artikel ,1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de formele motiveringsplicht voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheid- en zorgvuldigheidsbeginsel als de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker herhaalt zijn asielrelaas en wijst erop dat hij en zijn vrouw (zie het verzoekschrift, p. 4) "meermaals (hebben) verklaard het slachtoffer geweest te zijn van mishandelingen", dat hij en zijn echtgenote "al vele jaren gebukt (leven) onder een enorme stress" en dat zij "oudere mensen" betreffen "gelet de stress van het gevaar voor het leven waaronder ze gebukt gaan, en dewelke ook geheugenstoornissen en concentratiemoeilijkheden met zich meebrengt".

Verzoeker stelt dat zijn vrouw haar verklaringen tijdens haar eerste asielprocedure heeft afgelegd, in die periode denkende dat hij gedood was en (zie p. 5) "dat dit ook het bewijs leverde van de waarheidsgetrouwheid van haar relaas".

Hij voert aan dat (zie p. 5) "de exacte chronologie en weergave van de gebeurtenissen die hebben geleid tot het vrijkomen van verzoeker op 17.10.2011 en de identiteit en hoedanigheid van de

tussenpersonen (...) geenszins een cruciaal element vormde van de aanvraag en het relaas (...) aangezien het feit dat zij overtuigd was van zijn dood na 21.10.2011".

Hij wijst erop dat hij (zie p. 5) "door het leven gaat als een menselijk wrak" en dat hij de fysische en tastbare bewijzen voorlegt van "zijn kapotgeschoten been en een aan flarden geschoten leven".

Bij zijn verzoekschrift voegt hij een stuk voor (zie p. 5) "waaruit blijkt dat hij ook ter hoogte van de ribben letsels heeft die tevens te wijten zijn aan fysische mishandelingen in TSJETSJENIE".

Volgens verzoeker zouden hij en zijn vrouw door de jaren heen hun relaas perfect op elkaar hebben kunnen afstemmen (zie p. 5) "mochten zij dit willen en mocht dit hun frauduleus opzet zijn", quod non.

Verzoeker hekelt het feit dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat de inconsistenties in zijn relaas (zie p. 5) "mede een gevolg zijn van de door hem opgelopen fysische en psychische trauma's als gevolg van de gebeurtenissen in TSJETSJENIE, en niet louter een excuus of leugenachtige rookgordijn teneinde (de commissaris-generaal) te misleiden".

Volgens verzoeker wordt evenmin rekening gehouden (zie p. 6) "met de emotionele ontredde en de stress die VERZOEKER ondervindt tijdens het interview bij (de commissaris-generaal)".

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van de Belgische identiteitskaart van zijn zoon en een medisch attest van dr. P. Bracke betreffende een onderzoek op 14 februari 2013.

Ter terechtzitting legt verzoeker een kopie neer van het arrest van 28 maart 2013 van EHRM, een persbericht hierover van 28 maart 2013 met vertaling, en een kopie van zijn brief van 15 augustus 2013, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken houdende regularisatie op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Vooreerst merkt de Raad op dat in zijn arrest nr. 35 031 van 27 november 2009 de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker werd vastgesteld.

Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft hij, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

De Raad mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake, ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De door verzoeker aangevoerde nieuwe elementen, met name zijn huidige verklaringen en de documenten die hij bijbrengt in het kader van zijn derde asielaanvraag, ingediend op 8 januari 2013, kunnen zijn geloofwaardigheid evenwel niet herstellen.

De Raad stelt verschillende tegenstrijdigheden vast in de verklaringen van verzoeker en die van zijn echtgenote.

Zo verklaarde verzoeker bij zijn verhoor op 6 februari 2013 op het Commissariaat-generaal dat ene V., een medegevangene bij wie hij in de cel gezeten had in de gevangenis van Chernonkozovo, bij zijn vrijlating een briefje in verband met de vrijkoop aan zijn vrouw had gegeven en dat zij een som betaalde aan een militair die in Chernokozovo gewerkt had (zie het verhoorverslag van 6 februari 2013, p. 9, 10), terwijl zijn vrouw in het kader van haar eerste asielaanvraag, op 11 januari 2012 op het Commissariaat-generaal vertelde dat ene S. haar het briefje kwam brengen en dat zij met ene I. afgesproken had in Chernorechie voor de betaling (zie haar verhoorverslag van vrouw, p. 19).

Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid verklaarde verzoeker dat S. de militair is aan wie betaald werd, maar dat V. het briefje gegeven had aan zijn vrouw (zie het gehoorverslag, p. 18).

Bij het verhoor op 6 februari 2013 wijzigde verzoekers vrouw plots haar eerdere verklaringen en stelde zij dat V. haar het briefje bracht en dat zij betaalde aan S. (zie haar verhoorverslag, p. 7).

Geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen, namelijk dat zij eerst had verklaard aan I. betaald te hebben, antwoordde zij dat het toch S. was, dat zij het misschien anders zou gezegd hebben en dat zij misschien gezegd had dat het briefje in aanwezigheid van de buurman I. gebracht werd (zie haar verhoorverslag, p. 6, 7).

De Raad merkt verder op dat verzoekers echtgenote op het Commissariaat-generaal in het kader van haar eerste asielaanvraag verklaarde dat verzoeker in juni 2010 werd aangehouden toen hij in Gudermes was (zie haar verhoorverslag van 11 januari 2012, p. 18), terwijl verzoeker verklaarde dat hij werd opgepakt toen hij in Grozny was (zie het gehoorverslag van 6 februari 2013, p. 3, 8)

Verzoekers echtgenote stelde bij haar verhoor op 6 februari 2013 opnieuw haar verhaal bij en verklaart nu dat verzoeker vanaf de luchthaven in Moskou werd overgegeven aan de autoriteiten en dat zij niet gezegd heeft dat hij in Gudermes werd opgepakt aangezien zij niet wist waar hij was (zie haar verhoorverslag, p. 7).

Ook met betrekking tot verzoekers arrestatie en aanhouding van 21 oktober 2011 stelt de Raad een verschil in de verklaringen vast.

De vrouw van verzoeker verklaarde op 6 februari 2013 dat haar man een document moest tekenen waarin hij verklaarde dat zij ook de rebellen hielp (zie haar verhoorverslag, p. 8; zie haar "verklaring" van 5 november 2012, vraag 15), terwijl verzoeker, na de uitdrukkelijke vraag bij het verhoor van 6 februari 2013 of hij tijdens deze aanhouding documenten had moeten ondertekenen, ontkennend antwoordde

(zie het verhoorverslag, p. 14). Na confrontatie met de verklaringen van zijn vrouw, beweerde verzoeker dat hij het vergeten was (zie het verhoorverslag, p. 18).

De Raad wijst erop dat het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke bovenstaande tegenstrijdigheden worden vastgesteld (RvV, nr. 12725 van 18 juni 2008; RvV, nr 398 van 25 juni 2007).

Waar verzoekers echtgenote in de huidige asielprocedure haar eerdere verklaringen, afgelegd tijdens haar vorige asielprocedure, wijzigt, wijst de Raad erop dat van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, nochtans mag worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt, in iedere fase van het onderzoek.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat zijn vrouw haar verklaringen tijdens haar eerste asielprocedure heeft afgelegd, denkende dat hij gedood was en "dat dit ook het bewijs leverde van de waarheidsgetrouwheid van haar relaas", en uitlegt dat "de exacte chronologie en weergave van de gebeurtenissen die hebben geleid tot het vrijkomen van verzoeker op 17.10.2011 en de identiteit en hoedanigheid van de tussenpersonen (...) geenszins een cruciaal element vormde van de aanvraag en het relaas (...) aangezien het feit dat zij overtuigd was van zijn dood na 21.10.2011", antwoordt de Raad dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

De tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en diens echtgenote keren zich tegen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

De Raad merkt verder nog een tegenstrijdigheid op in verzoekers eigen verklaringen.

Aangaande de plaats waar verzoeker werd achtergelaten na zijn arrestatie in oktober 2011, verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij na acht maanden aan de rand van Urus-Martan werd achtergelaten (zie "vragenlijst" van 15 januari 2013, vraag 3.5), terwijl hij op 6 februari 2013 op het Commissariaat-generaal beweerde dat hij werd achtergelaten in Grozny (zie het verhoorverslag, p. 11). Na confrontatie stelde verzoeker dat hij toch in Urus-Martan werd achtergelaten (zie het verhoorverslag, p. 18).

De Raad is van oordeel dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat een dergelijke bepalende ervaring in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staat dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

De incoherentie in verzoekers verklaringen omtrent de plaats waar hij werd achtergelaten na zijn arrestatie in oktober 2011 ondergraaft verder zijn geloofwaardigheid.

In zijn verzoekschrift laat verzoeker nog gelden dat hij en zijn echtgenote "al vele jaren gebukt (leven) onder een enorme stress" en dat zij "oudere mensen" betreffen "gelet de stress van het gevaar voor het leven waaronder ze gebukt gaan, en dewelke ook geheugenstoornissen en concentratiemoeilijkheden met zich meebrengt".

Hij voert aan dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat de inconsistenties in zijn relaas "mede een gevolg zijn van de door hem opgelopen fysieke en psychische trauma's als gevolg van de gebeurtenissen in Tsjetsjenië, en niet louter een excuus of leugenachtige rookgordijn teneinde (de commissaris-generaal) te misleiden", noch "met de emotionele ontredde en de stress die verzoeker ondervindt tijdens het interview bij (de commissaris-generaal)".

Vooreerst wijst de Raad erop dat bij een verhoor elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker en zijn vrouw, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moeten zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij of zijn echtgenote niet in staat zouden zijn om verhoord te worden in het kader van hun asielprocedure, noch dat de door hen voorgehouden "geheugenstoornissen en concentratiemoeilijkheden", "fysieke en psychische trauma's"

en “emotionele ontredde en de stress” van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad bij het relateren van hun verhaal.

Uit niets blijkt dat zijn geestelijke toestand of die van zijn echtgenote hen ervan zouden weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande vaststellingen onverkort blijven.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in het kader van zijn huidige asielprocedure, zijn binnenlands paspoort neerlegt maar dat pagina 19 van dit paspoort, waarop bij uitreiking van een internationaal paspoort een stempel van afgifte geplaatst wordt, ontbreekt en dat verzoeker hierover op 6 februari 2013 ondervraagd, verklaarde niet te weten hoe dat komt (zie het gehoorverslag, p. 6).

Gezien het al dan niet hebben van een internationaal paspoort eveneens een twistpunt was in verzoekers eerste asielbeslissing en gezien deze pagina tijdens verzoekers vorige asielaanvraag nog wél in zijn binnenlands paspoort stond, vermoedt de Raad dat verzoeker de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden door deze pagina uit zijn paspoort te verwijderen om hierdoor het bestaan van een internationaal paspoort in zijn hoofde te verhullen.

Hoewel verzoeker reeds meermaals verklaarde dat hij er nooit een internationaal paspoort te hebben gehad (zie het gehoorverslag van 6 februari 2013, p. 5, 6), verklaarde hij uiteindelijk dat hij misschien in het jaar 2009 een internationaal paspoort had, maar dat hij het zich niet meer herinnert (zie het gehoorverslag van 6 februari 2013, p. 6).

Ook deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

Wat betreft de overige documenten die werden neergelegd op het Commissariaat-generaal, met name de vier foto's, het medisch attest en de dagvaarding op naam van zijn vrouw, wijst de Raad er vooreerst op dat documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen in casu gelet op bovenstaande vaststellingen, niet het geval is.

De vier foto's tonen bovendien slechts verzoeker met de wonde in zijn been, waaruit noch de datum, plaats en reden van zijn verwondingen achterhaald kunnen worden.

Het medisch attest, dat vermeldt dat verzoeker en de personen die hem in de verpleegeenheid binnenbrachten, verklaarden dat hij door onbekende personen in camouflage-uniformen werd geslagen en verwond, is gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en van de mensen die hem zouden hebben binnengebracht. Een arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

Betreffende de dagvaarding van verzoekers vrouw, verklaarde verzoeker niet te weten hoeveel convocaties zij ontvangen heeft, noch wanneer zij werd opgeroepen. (zie het verhoorverslag van 6 februari 2013, p. 16) en verklaarde verzoekers echtgenote dat zij op 3 maart 2012 werd opgeroepen terwijl dit volgens de convocatie op 4 april 2012 was (zie haar verhoorverslag van 6 februari 2013, p. 4).

Bovendien werd deze convocatie pas in het kader van hun derde asielaanvraag bijgebracht, terwijl de convocatie dateert van het voorjaar 2012, zijnde vóór het beëindigen van de beroepsprocedure bij de Raad op 30 augustus 2012 in het kader van haar eerste asielaanvraag, ingediend op 23 november 2011.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat uit de informatie die door de commissaris-generaal wordt toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat binnen de Russische Federatie iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren.

De bijgebrachte documenten zijn bijgevolg niet van die aard dat ze de geloofwaardigheid van het asielrelaas kunnen herstellen.

De bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken, met name een kopie van de Belgische identiteitskaart van verzoekers zoon en een medisch attest van dr. Bracke aangaande ribletsels van verzoeker, doen evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen omtrent de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Waar verzoeker ter zitting tevens zijn aanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet neerlegt, ziet de Raad niet in hoe dit de vaststellingen aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming zou kunnen wijzigen.

Het bijgevoegde medisch attest dd. 19 juli 2013 -waarin melding wordt gemaakt van het feit dat verzoeker “vergeetachtig” zou zijn en “geen concentratie” zou hebben- is immers bestemd voor Dienst Humanitaire Regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken, werd opgesteld op aangeven van verzoeker, is mogelijks gebaseerd op een éénmalig consult en is niet medisch onderbouwd.

De overige bijlagen toegevoegd aan de aanvraag -het medisch attest voorgelegd op het Commissariaat-generaal, het medisch attest dd. 14 februari 2013, de vier foto's van verzoekers been, kopies van zijn paspoort en kopies van identiteitsdocumenten van verzoeker, zijn vrouw en hun zoon- werden

hierboven reeds besproken of betreffen slechts de identiteit van verzoeker en zijn familie, die niet betwist wordt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Het arrest van 28 maart 2013 van het EHRM en het persbericht dat verzoeker neerlegt ter terechtzitting -en waarover hij geen verdere duiding verschaft-, handelt over een schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) wanneer een Tsjetsjeense onderdaan wordt uitgezet naar Rusland.

Dienaangaande merkt de Raad op dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de "Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" dd. 16 juli 2012 stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quon non in casu.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoot.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de

grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE